

Migráns

www.milvus.ro

Marosvásárhely

VIII. évfolyam, 1-2 sz. • 2006 június

Hím zseze • Foto: Kerekes István (AFIAP)

Zseze invázió

A zseze Észak-Európában, Észak-Ázsiában illetve az amerikai kontinens északi térségeiben van jelen, mint fészkelő faj. Romániában rendszertelen és változó számú, esetenként inváziószerűen megjelenő – Európa és Ázsia északi területeiről hozzánk érkező – téli vendég. ■ 4. oldal

A Csapó-i és Radnót-i halastavak

Kelemen A. Márton

Rovatunk indítása óta valószínűleg nagyon sok Maros-megyét ismerő madarász várja hogy bemutatásra kerüljön ez a két terület. Marosvásárhelyi madarászok generációi tanulták ki itt a vízimadarak határozásának csínját-bínját, bújták nádasait fészkek után kutatva, illetve alapot teremtettek a keringő anekdotáknak.

A szóban forgó két tórendszer a Maros régi holtágainak helyén lett kialakítva a '70-es évek elején, azóta mérsékelten intenzív halgazdaságok működnek a területen. Rendkívül könnyű megközelíthetőségük (mindkettő az E60-as főút mellett található), és elsősorban a vonulás alatt gazdag madárviláguknak köszönhetően váltak a vásárhelyi madarászok zarándokhelyévé.

A **Csapó-i** tavakat az E60-as főútról Dicsőszentmárton irányába tartó megyei útról érdemes megközelíteni, a kereszteződés elhagyása után kb. 300 méterrel, balra egy földúton lehet megközelíteni a halgazdaság épületeit. A sorompó előtt érdemes félrehúzni az autót és a halőrökkel egyeztetni a látogatást. Az évek során a halgazdaság dolgozói megszokták a madarászok látogatásait, és az esetek jelentős részében segítőkészen viselkednek a „furcsa emberekkel”. Bár megoldható, mégis érdemes elkerülni a tavak más irányból való megközelítését, mert esetenként ezt a halőrök igencsak zokon veszik. A halgaz-

Fecskesirály az egyik Maros-csapói tó fölött • Foto: Kerekes István (AFIAP)

daság épületeitől a két nagyobb tó között lehet bemenni a gazdaság területére, majd a nagyjából körben elhelyezkedő tavak belső íve mentén jobbra körbejárni a tavakat.

Sajnos a tavak által körülzárt terület egy része ma már mezőgazdasági művelés alatt áll, de a fennmaradó mocsaras-nádas rész, illetve a mellette lévő nedves kaszáló kiemelten fontos költőhely a területen. A költő fajok számára ugyancsak fontos a területhez szervesen kapcsolódó, (Maroscsapó helység mellett) a főút ellenkező oldalán található nádas terület, és az azt szegélyező nedves legelő.

A **Radnót-i** tavakat legegyszerűbben a radnóti domb tetején lévő parkolóból tudjuk megközelíteni gyalogosan. Ha közelebb akarunk kerülni a tavakhoz, esetleg nem akarjuk felügyelet nélkül hagyni autónkat akkor a hőerőműhöz vezető útra térhetünk rá (kb. 1 km-el Radnót után Kolozsvár irányába a domb után, jobbra betonút táblával jelölve) majd erről egy földúton jobb-

ra közelítjük meg a halgazdaság épületeit. Az út utolsó szakasza már a tó partján halad az itt található fedett pihenőhely eső esetén is kellemesen száraz (illetve nap-sütés esetén árnyékos) helyet ad a megfigyelésekhez vagy élelem elfogyasztásához. A két nagy tavon kívül érdemes megnézni a halgazdaság épületei mellett/mögött lévő kisméretű medencéket, melyek úgy költési mind vonulási szezonban nyújthatnak meglepetéseket.

A két területen együttesen költő madárfajok száma, illetve ezek állomány méretei nagymértékben ingadoznak a halgazdaságok által folytatott kezelési munkák függvényében.

A vöcsökök közül rendszeresen költ a búbos vöcsök és a kis vöcsök, de például 1991-ben mikor a nádvagást szinte teljesen elhanyagolták Csapón, 11 párból álló feketenyakú vöcsök telep is volt a területen. Sőt egész tavasszal/nyáron megfigyelhető volt a vörösnyakú vöcsök is. Bár a törpegém állandó költőfaj, a nádfelületek változásával állománya szélsősé-

gesen ingadozik. A récék közül rendszeresen költ a tőkés-, barát- és cigány réce. Bizonyos években a bőjti réce költését is sikerült bizonyítani. A parti madarak közül a bíbic és a billegető cankó tekinthető állandó költőfajnak. A terület óriási potenciálját mutatja az a 2003-as eset, amikor Csapón az egyik nagy tavat az őszi csapolás után nem töltötték fel teljesen a költési periódus alatt. Ennek eredményeként a gólyatöcs és a gulipán első bizonyított erdélyi költését regisztrálhattuk. Ennek tükrében egy esetleges élőhely rehabilitáció fantasztikus költőhelyet teremthetne bármelyik területen.

A tavaszi és őszi vonulási időszak vitathatatlanul a legjobb periódus a csapói és radnóti tavak

látogatására. Ha szerencsénk van és leeresztett tavat is találunk valamelyik területen (amire ősszel egészen jó esélyünk van), akkor úgy partmadarokról mint récékből és sirályokból nagy tömegeket (erdélyi viszonylatban), illetve sok fajt megfigyelhetünk. Elsősorban az őszi vonulás alatt kerülhetnek szem elé ritkább madárfajok, mint a kisgoda, nagy partfutó, arany lile, fenyérfutó, temminck partfutó, hering sirály, mindhárom bukó faj, stb. 2004 őszén Csapón megfigyelt fecskesirály a faj második bizonyított romániai előfordulását képezte. Az utóbbi években az őszi vonulás során egyre gyakrabban figyelhetőek meg a radnóti területen vörösnyakú ludak is, elsősorban nagylilik csapatokhoz csapódva.

A havasi sarlósfecske (*Apus apus*) és a szirti fecske (*Ptyonoprogne rupestris*) elterjedése Romániában

Kovács István

A havasi sarlósfecske és a szirti fecske a mediterrán és a mérsékelt égöv meleg, sziklás hegységeiben előforduló fajok, Európában Dél-Németországban ismert legészakabbra a fészkelésük. A havasi sarlósfecske koloniális, a szirti fecske pedig költhet magányosan vagy kisebb kolóniákban is. Fészküket sziklarepedésekbe, üregekbe, gyakran pedig barlangok bejáratához rakják. Az Alpok lábainál a havasi sarlósfecske magas épületeken is fészkel.

Az utóbbi évtizedekben mindkét faj esetén érzékelhető volt egy

északra való terjeszkedési tendencia, ami a romániai állományra is jellemző. A havasi sarlósfecske első bizonyított hazai előfordulása 1853-ból származik, Fehér megyéből. Dombrowski az 1946-ban megjelent „Päsărele României” című könyvében még egyik fajt sem említi fészkelőként, pedig megfordult olyan helyeken, mint például a Kazán-szoros, ahol ma már fészkelésük rendszeres. Az 1960-as évek végén Kohl István említi a havasi sarlósfecskét, mint költőfajt, a Tordai-hasadékból. 1967 –ből származik a szirti fecske első hazai megfigyelése a Herkulesfürdő melletti Domogledről. A 90-es években már mindkét faj nagy számban költött a Kárpátok délnyugati részén, illetve a havasi sarlósfecskét több helyről is jelezték az Erdélyi-Szigethegységből és a Békási-szorosból. A továbbiakban a két faj előfordulására vonatkozó adatokat foglaljuk össze.

Mint vérbeli „Csapó-Radnót” rajongó csak buzdítani tudok mindenkit arra, hogy látogassa meg a bemutatott területeket. Ha nincs idejük hosszabb megállásra, a dombtetőn lévő parkolóból tudnak egy pár perces pihenő alatt is jól rálátni a radnóti tavak egyikére. A területnek pillanatnyilag semmilyen védelmi státusza nincs, remélhetően az EU csatlakozásunkat követően –a Milvus Csoport aktív szerepvállalásának révén– ez a terület is egyike lesz a romániai Különleges Madárvédelmi Területeknek. ■

A havasi sarlósfecske jelenleg széles körben elterjedt a Kárpátok romániai szakaszán. Az Erdélyi-Szigethegységben található a faj általunk ismert legészakibb fészkelőhelye az országban, a Vársonkolyos szomszédságában levő Körösrévi-szorosban. Ezenkívül a Szigethegységben a következő helyeken fedeztük fel: Pádison a Galbina-kölközben és a Boga-katlannál, a Gyalui-havasokban Bélavarán, a Torockói hegységben pedig a Tordai-hasadékból, a Székelykőnél, a Szolcsvai Búvópataknál, a Remetei-szorosban, a Csákykőnél, az Intregáldi-szorosban és a Kisompolyi-szorosban. A Szigethegységben költő állományt jelenleg 100-120 párra becsüljük. A Nyugati-Kárpátok déli hegycsoportjában, valamint a Déli-Kárpátok nyugati felében a faj nagy számban költ. A Déli-

folytatás a 4. oldalon

Zseze invázió

Kerekes István

A zseze (*Carduelis flammea*) Észak-Európában, Észak-Ázsiában illetve az amerikai kontinens északi térségeiben van jelen, mint fészkelő faj. Facsoportokban, telepített erdőfoltokban, parkokban, kertekben, ritkás erdőkben költ.

Öreg madarak jellegzetes bélyege a homlokokat illetve a fejtető elülső részét lefedő piros folt, valamint a kicsiny, fekete folt az állon. A hím (ld. a borítón) begye illetve farkcsíkja – utóbbi néha sávozatlan - rózsás színezetű, ez a szín intenzívebb, mint a hasonló, de ritka kóborló szürke zsezsénél (*Carduelis hornemanni*). A tojóról és a fiatal madarokról hiányzik a begy piros színe.

Romániában rendszertelen és változó számú, esetenként inváziószerűen megjelenő, Európa és Ázsia északi területeiről hozzánk

érkező téli vendég. Az elsőként hazánkból jelentett jelentős invázió leírása az 1972-1973-es télre datálódik, Dimitrie Radu ornitológus megfigyelései alapján. Az utolsó ismert, hasonló jelenség 1996-ban volt.

Általában a nálunk telelő zsezsék vegyes csapatokban, csízekkel, tengelicekkel, egyéb pintyfajokkal együtt, kórósokban, parlagokon észlelhetők. Az elmúlt télen az első példányok november közepe táján jelentek meg. December vége felé zseze-csapatok voltak megfigyelhetőek, szinte kizárólag a Maros-parton: Marosvásárhely mellett, Marosvásárhely és Sárpaták között, Gödemesterháza határában illetve Kutyalva mellett. Mindezek a megfigyelések homogén, 30-50 példányt számláló csapatokra vonatkoznak.

Saját, illetve a madarász kollegák adatai alapján december és február között főként a csalán, bojtortján illetve cickafark magvait fogyasztották. Februárban

Hím zseze • Fotó: Kerekes István (AFIAP)

egyes példányok madáretetőknél is megjelentek.

Az ilyen jellegű inváziók legvalószínűbb magyarázata az lehet, hogy a fészkelő területeken uralkodó, kivételesen hideg időjárás a fajt nagy számban, méretes csapatokban való kóborlásra készíti Európa délebbi régiói felé.

Maros megyén kívül nagy csapatokat jeleztek még Fehér-, Kolozs-, Hargita- és Szilágy-megyéből, illetve az ország egyes déli területeiről. ■

folytatás a 3. oldalról

Kárpátokban ezenkívül a Királykő lábánál ismerünk telepeket, azonban feltételezhetően a közbeeső hegycsoportokban is előfordul a megfelelő élőhelyeken. A Keleti-Kárpátokban biztos fészkelőhelyei a Nagykőhavas, a Nagybagmáshegységben az Egyeskö, valamint több telep is van a Békási-szorosban. A Kárpátokon kívül a havasi sarlósfecske feltehetően fészkel Dobruzdzásban is, erre utaló megfigyelések Canarua Feteiről származnak.

A szirti fecske nem annyira elterjedt, mint a havasi sarlósfecske, a Keleti-Kárpátokban még nem észlelték a fészkelését. Az előbbi fajhoz hasonlóan, a leg-

nagyobb számban az ország délnyugati felében költ, a megfelelő sziklás élőhelyeken. Az Erdélyi-Szigethegységben a fajt eddig a Bucegi-hágó melletti Vulcanon, a Torockói-hegységben a Szolcsvai Búvópataknál, a Remetei-szorosban, az Intregáldi-szorosban és a Kisompolyi-szorosban észleltük, valamint a Gyalui-havasokban Bélavárán. Ez utóbbi egyben a faj eddig ismert legészakibb fészkelőhelye is az országban. A szigethegységi költőállomány kicsi, 15-20 párra becsüljük. A Nyugati-Kárpátok déli hegycsoportjában gyakori. A Déli-Kárpátokban, a Retyezát-csoportban több helyen is fészkel (pl. Cserna-völgye,

Sohodol-szoros), költ továbbá az Argeş völgyében a Poienari-i várnál, a Rozsnyói-szorosban, illetve feltehetőleg a Vöröstoronyi-szorosban is.

Látható tehát, hogy mindkét faj jelentősen megnövelte az elterjedési területét az elmúlt évszázadban és feltehetően a terjeszkedés tovább folytatódik. Várható a havasi sarlósfecske felbukkanása a Kárpátok hazai szakaszának északi részén, valamint a szirti fecske megjelenése a Keleti-Kárpátokban. Feltehetően számos, eddig még nem kutatott helyen előfordulnak fészkelő kolóniák a Déli-Kárpátokban is. ■

Gyűrűzótábor a Retyezát hegységben

Kovács István

2005. július 11. és augusztus 22. között a Milvus Csoport és a Retyezát hegység Nemzeti Park madárgyűrűző táborát szervezett a Retyezát hegységben, Gura Zlatán. A tábor 800 m tengerszint feletti magasságon, a bükkös zónában helyezkedett el, célja pedig az itt költő madarak tanulmányozása volt. A hálókát három élőhelytípusban helyeztük el: egy vegyes bükkös-égeres erdőben, illetve mogyoró- és bodzabokrosokban.

Annak ellenére, hogy összesen 300 m hálót használtunk, csak 449 madarat sikerült fogni. Ennek magyarázata egyrészt a kedvezőtlen időjárás lehetett, a hálók ugyanis a tábor időtartamának körülbelül harmadában össze voltak húzva; másrészt pedig a madarak alacsony denzitása a bükkös zónában. A gyűrűzött fajok száma 36 volt. A leggyakrabban hálóba akadó faj a vörösbegy (*Erithacus rubecula*) volt, amit a barátkaposzta (*Sylvia atricapilla*) és az erdei pinty (*Fringilla coelebs*) követett. Sikerült fogni néhány ritkábban hálóba kerülő vagy a hegyvidéken ritkán előforduló fajt is, mint a karvaly (*Accipiter nisus*), császármadár (*Bonasa bonasia*), kakukk (*Cuculus canorus*), búbosbanika (*Upupa epops*), fehérhátú harkály (*Dendrocopos leucotos*), énekes nádi-poszáta (*Acrocephalus palustris*), kis légykapó (*Ficedula parva*) és fenyőszajkó (*Nucifraga caryocatactes*).

A tábor ideje alatt faunisztikai megfigyeléseket is végeztünk: sikerült azonosítani 11 emlős-, 50 madár-, 3 hulló- és 5 kétélűfajt.

Végezetül köszönetet szeretnénk mondani a résztvevőknek, illetve

A vörösbegy került leggyakrabban a hálóba a Retyezátban rendezett gyűrűző tábor során • Fotó: Paulo Leal

mindazoknak, akik valamilyen módon hozzájárultak a tábor megszervezéséhez. ■

A jelölt fajok listája:

Faj	Példány sz.
<i>Accipiter nisus</i>	2
<i>Bonasa bonasia</i>	1
<i>Cuculus canorus</i>	1
<i>Upupa epops</i>	1
<i>Dendrocopos major</i>	2
<i>Dendrocopos leucotos</i>	1
<i>Anthus trivialis</i>	3
<i>Motacilla cinerea</i>	7
<i>Cinclus cinclus</i>	2
<i>Troglodytes troglodytes</i>	20
<i>Prunella modularis</i>	9
<i>Erithacus rubecula</i>	162
<i>Luscinia luscinia</i>	27
<i>Luscinia megarhynchos</i>	1
<i>Phoenicurus phoenicurus</i>	1
<i>Turdus philomelos</i>	10
<i>Turdus viscivorus</i>	1
<i>Turdus merula</i>	15
<i>Sylvia atricapilla</i>	50
<i>Sylvia communis</i>	4
<i>Sylvia borin</i>	1
<i>Acrocephalus palustris</i>	1
<i>Phylloscopus collybita</i>	14
<i>Ficedula parva</i>	25
<i>Ficedula albicollis</i>	3
<i>Aegithalos caudatus</i>	5
<i>Parus major</i>	10
<i>Parus caeruleus</i>	4
<i>Parus ater</i>	1
<i>Parus palustris</i>	21
<i>Sitta europea</i>	2
<i>Lanius collurio</i>	3
<i>Nucifraga caryocatactes</i>	1
<i>Fringilla coelebs</i>	35
<i>Coccothraustes coccothraustes</i>	2
<i>Emberiza citrinella</i>	1
Total	449

Rövid hírek

2005. november 6-án a maroscsapói halastavaknál (Maros megye) egy öreg tollruhás vetési ludat (*Anser fabalis*) figyeltek meg, mely a *rossicus* alfajhoz tartozó egyedekre jellemző bélyegeket (rövid, zömök csőr, kis narancsvörös folttal, jellegzetes hátmintázat) viselte magán. A madár három nyári lúd (*Anser anser*) társaságában tartózkodott. Megfigyelők: Daróczi J. Sz., Gyékény G., Kerekes I., Komáromi I., Murvai B. R., Ölvedi Sz. és Zeitz R.

Egy további megfigyelés Kovács I.-tól származik, aki 2006. február 26-án észlelte a faj három egyedét a Rétyi Nyírben (Kovácszna megye), melyek szintén a fent említett alfaj bélyegeit mutatták. ■

Madármegfigyeléseket végezve a Duna Bázisás melletti szakaszán (Krassó-Szörény megye), 2006. január 13-án Daróczi J. Sz., Hodor C., Kelemen A. M. és Zeitz R. hat példány füstös récét (*Melanitta fusca*) észleltek. A madarak szárcsákkal (*Fulica atra*), kerцерéccékkel (*Bucephala clangula*), barát- valamint kontyos récékkel (*Aythya ferina* és *Aythya fuligula*) vegyes csapatban mozogtak.

Január 14-én Fântână C., ifj. Szabó J. és Jan van Diermen további 3 példányt észleltek Slávénai közelében, az Olt folyó Rusănești nevű duzzasztott taván, valamint 2 példányt a Frunzaru tavon (Olt megye). ■

A Milvus Csoport hozzájárulása a Natura 2000 területek kijelöléséhez

Papp Tamás

A Natura 2000 név alatt létesült európai szintű védett terület hálózatot az EU Madárvédelmi Irányelve (1979-ből) valamint Élőhelyvédelmi Irányelve (1992-ből) alapján kell kijelölni az EU teljes területén. Ezen irányelvek fő célja elősegíteni a biológiai sokféleség megőrzését az EU területén. Ez a két irányelv tartalmazza az információkat (sok más előírás mellett) a Natura 2000 területek kijelölésének módjáról.

A Madárvédelmi Irányelv alapján az un. Különleges Madárvédelmi Területek, míg az Élőhelyvédelmi Irányelv alapján az un. Különleges Természetmegőrzési Területek lesznek kijelölve.

Az EU-hoz csatlakozó országoknak kötelességük a csatlakozás időpontjáig kijelölniük a Natura 2000 területeiket, ez Románia esetében 2007 január 1. A Milvus Csoport aláírt egy szerződést a Duna Delta Kutatóintézetrel, melynek alapján elvégzi a Különleges Madárvédelmi Területek kijelölését megközelítőleg az ország fele részén (Erdélyben és 5 Moldvai megyében). Románia többi részén a kijelölést a Román Madártani Egyesület (SOR) végzi.

Sajnos ezt a feladatot mindössze egy évvel a csatlakozás időpontja előtt kaptuk meg, amikor már csak egy terepszegzson maradt a listák befejezésére. Ennek ellenére a Milvus munkaközössége nagy lelkesedéssel fogott neki ennek a hatalmas munkának, melyet minél jobban szeretnénk elvégezni.

Románia nagy kiterjedésű védett területeinek döntő többsége a magashegyekben található – szinte az egyetlen kivétel a Duna Delta

Az uhu, egyike a Különleges Madárvédelmi Területek kijelölésekor használt kulcsfajoknak Romániában.
Fotó: Natalia Karguina

Bioszféra Rezervátum – és az ország területének mindössze 7,5%-át takarják. Ugyanakkor a biológiai sokféleség tekintetében Románia elismerten Európa egyik leggazdagabb országa és úgy gondoljuk, hogy ennél jelentősen többet érdemel. A felelősség tehát óriási – előrelátható időn belül nem valószínű, hogy adódik még egy ilyen lehetőség a természetvédelemben. Egyedi alkalom arra, hogy védelem alá helyezzük az országnak madártani szempontból legértékesebb részeit. Ebben kérjük az Önök segítségét, mely kétféle lehet:

1. Amennyiben vannak adatai a Madárvédelmi Irányelv I. mellékletében szereplő fajokról, különösen az általunk kijelölt célfajokról (részletek a <http://www.milvus.ro/English/WorkingGroups/Natura2000.HTM> oldalon), kérjük értesítsenek. Az adatokat nem használjuk más célra az önök beleegyezése nélkül.

2. Amennyiben bekapcsolódna az adatgyűjtésbe a 2006-os terepszegzsonban, kérjük keressen meg a részletekért.

Előre is köszönjük a segítségét és várjuk jelentkezését a következő címen (robert.zeitz@milvus.ro vagy tamas.papp@milvus.ro) illetve a 0265-264726 telefonszámon. ■

A sárgalábú sirály, mint urbanizálódó faj, Marosvásárhelyen

Daróczi J. Szilárd

Az ornitológusok előtt jól ismert tény az, hogy nemrégiben az „ezüstsirály” (*Larus argentatus*) elnevezés még egy olyan fajt takart, amelyhez több alfaj is tartozott (pld. *Larus argentatus cachinnans*), ám ezekről időközben kiderült, hogy tulajdonképpen különálló fajok. Ennek ellenére napjainkban is születnek olyan hazai tudományos cikkek, amelyek tévesen idézik a nálunk költő két fajt, (sztyeppi sirály - pescăruș pontic - *Larus cachinnans*, illetve sárgalábú sirály - pescăruș mediteranean - *Larus michahellis*) úgy, mint ezüstsirályt. Amíg nem létezik elfogadott, román nyelvű elnevezés, ajánlott gyűjtőnévként a sárgalábú sirály „pescăruș cu picioare galbene” elnevezést használni. A pescăruș pontic illetve a pescăruș mediteranean egyelőre még nem hivatalosan elfogadott, csupán ajánlott, a román szaknyelvben még nem használatos elnevezések, amelyek azonban hasznosnak bizonyulhatnak a két nagyon hasonló, közeli rokon faj elkülönítéséhez.

Az előző telekhez képest, a 2003-2005-ös években a sárgalábú sirályok száma jelentősen megnőtt Marosvásárhely környékén. Akár 30 példányból álló csapatok megszokott látványvá váltak a város fölött. Szokatlan volt azonban, hogy néhány példány egészen késő tavaszig kitarított. 2004 április 22- 27 között naponta volt megfigyelve két idős példány, amelyek a városközpont házai felett repültek, vagy épp ezeken pihentek. Minden

Sárgalábú sirályok, Marosvásárhely legülabb költőfajának képviselői • Fotó: Emin Guler

valószínűség szerint ugyanezt a két példányt látták táplálkozni a Maros-holtág közelében is. A pár egészen május 6-ig végig együtt volt látható, amikortól kezdve viszont már csak az egyik madár jelent meg a város fölött, és esténként kedvenc pihenőhelyeiként feljegyzett három épület valamelyikére vonult vissza éjszakázni. Júniusban aztán néhány esetben újra együtt volt látható mindkét madár röptükben a város felett. A rendszeres megfigyelések felvillantották annak lehetőségét, hogy valahol a városközpontban költésbe is kezdtek. Ugyan az aktív fészket nem találtuk meg, a faj teljes költési periódusát lefedő megfigyeléseink, valamint nem utolsósorban az, hogy július 9-én a két öreg madár mellett két frissen kirepült fiatal példányt láttunk, elégséges bizonyíték a sárgalábú sirály (*Larus michahellis*) első, Marosvásárhelyen való fészkeléséhez. További rendszeres megfigyelésekre nem lévén lehetőségünk, ezután csupán négy alkalommal láttunk viszont a családot, abban az évben utoljára augusztus 18-án.

2005 tavaszán aztán újra megjelent – feltételezésünk szerint ugyanaz – a két madár, márciustól kezdve ismét azokat az épületeket használva kiülőhelyként, mint előző évben. Ekkor nagyobb hangsúlyt fektettünk a pár megfigyelésére, és naponta követtük a madarak viselkedését.

Áprilisban sikerült meglesnünk, amint a két öreg példány fészekanyagot hordott az egyik

magas, központi épület tetejére. Néhány nappal később a hím kedvenc pihenőhelyéről immár feszülten figyelte a fészkek környékét, a revírt védve. Ez a viselkedés főleg a reggeli órákban, a déli hőség idején és este volt jellemző. Az idő többi részét táplálkozással, a tojó táplálásával, valamint tollazatának rendezésével töltötte. Mivel a fészkek a város központjában volt, egyesületünk marosvásárhelyi tagjai gyakran járva erre, sok adattal járultak hozzá a faj városi környezetben való viselkedésének jobb megismeréséhez.

Május végén illetve júniusban a tojó egyre gyakrabban jelent meg a hím mellett, jellegzetes módon köszöntve egymást: rikoltoztak, a levegőbe emelkedtek, majd együtt köröztek.

Július első felében a pár néhány esetben ismét két frissen kirepült fiókával volt látható, majd viszonylag rövid időn belül (a hónap végére) elhagyták a térséget, kereséseink eredménytelennek bizonyultak.

Ezen adatok minden kétséget kizáróan bizonyítják a fajnak két egymást követő évben, az ország belsejében való fészkelését, ahonnan eddig csak néhány korábbi adat áll rendelkezésre. ■

Rövid hírek

Plävicieni (Olt megye) határában, az Olt folyón 2006. január 14-én Fântână C., ifj. Szabó J. és Jan van Diermen, majd Daróczi J. Sz., Hodor C., Kelemen A. M. és Zeitz R. két téli ruhás füles vöcsköt (*Podiceps auritus*) észleltek. Fontosnak tartjuk minden, a fajra vonatkozó megfigyelés közlését, hiszen igen kevés adat áll rendelkezésünkre, melyekből az derül ki, hogy a füles vöcsök egy szórványosan előforduló, kis példányszámú téli vendégünk. ■

Az Olt folyón kialakított duzzasztott tavakon végzett megfigyelések alkalmával, 2006. január 14-én Fântână C., ifj. Szabó J. és Jan van Diermen három, összesen 20 madarat számoló borzas gödény (*Pelecanus crispus*) csapatot észleltek Slávieni (Olt megye) határában, a Rusânești tavon. Daróczi J. Sz., Hodor C., Kelemen A. M. és Zeitz R. később érkeztek a helyszínre, de nekik is sikerült megtalálni a madarakat, melyek a tó szigetein valamint a folyó melletti kiöntésen tartózkodtak. Vannak olyan adataink is, melyek szerint a faj a Duna több szakaszán is telet, az Olt beömlésétől nem nagy távolságra, megjelenésük figyelemre méltó, főleg a példányszámot illetően. ■

2005. október 24-én Fântână C. egy imatúr csüllött (*Rissa tridactyla*) észlelt Szecsel (Szeben megye) egyik halastaván. A csüllő hazánkban alkalmoszerűen megjelenő fajként ismeretes, mely azonban feltehetően minden évben előfordul hazánkban. A faj elsősorban a nyílt tengeren és óceánon telet, hozzánk ritkán vetődik; fő előfordulási adatai az őszi és téli hónapokra korlátozódnak. ■

A Plävicieni (Olt megye) melletti kiöntéseken 2006. január 14-én Fântână C., ifj. Szabó J. és Jan van Diermen egy 13 egyedet számláló kis hattyú (*Cygnus columbianus*) csapatot figyeltek meg. A madarak bütykös- (*Cygnus olor*) és énekes hattyúk (*Cygnus cygnus*) társaságában tartózkodtak. Ismereteink szerint ez a legnagyobb példányszámú kis hattyú csapat, mely a Kárpát-medence területén eddig előfordult. Kollegáinknak köszönhetően, egy kicsit később, a csapatot Daróczi J. Sz., Hodor C., Kelemen A. M és Zeitz R. is megfigyelhette. Kelemen A. M.-nak olyan dokumentumértékű felvételeket is sikerült készítenie, melyen mindhárom faj látható. ■

2006. január 7-én Bucs Sz. S. és Komáromi I. megfigyeléseket végeztek a Maros folyó Marosvásárhely fölötti szakaszán, amikor lépes pálcával madarakat fogó személyt pillantottak meg. Mivel a módszer használata szigorúan tilos és orrvadászatnak minősül, csoportunk tagjai elkobozták, megsemmisítették a fogóeszközöket és a helyszínen szabadon engedték az addig befogott hét zsezsét (*Carduelis flammea*) és három tengelicet (*Carduelis carduelis*). ■

A vándorsólyóm visszatér

Komáromi István

Az 1960-70-es években elterjedt peszticidek, az emberi zavarás és a nagymértékű vadászat hatására számos ragadozómadárfaj populációja, így a vándorsólyomé is jelentős csökkenést szenvedett. A vándorsólyóm megfigyelések egyre ritkábbak lettek az utóbbi évtizedekben, költését 2004-ig nem bizonyították.

2005-ben négy vándorsólyóm pár költőterületét sikerült beazonosítanunk. Az első párt május 29-én találtuk. A madarak területi viselkedése keltette fel a figyelmünket. Két órán keresztül követtük őket, amíg a tojó zsákmányt szállított a fészeküregbe. A tojó érkezését a fiókák hangos "sírása" fogadta. A második párt június 9-én egy, már kirepült fióka társaságában találtuk. Az ugyancsak júniusban megfigyelt további két párnak 2-2 kirepült fiókája volt.

A költést bizonyító feljegyzéseken kívül, a költésre utaló észlelések száma (pl. prédával sziklák irányába repülő felnőtt madár) jelentősen növekedett az utóbbi években. Egyre gyakrabban jelennek meg fiatal madarak a potenciális fészkelőterületeken. A másodéves madarak már fészkelőterületet foglalhatnak maguk-

Bár történelmileg egyes vándorsólyóm párok fán is költöttek, jelenleg az összes ismert romániai pár sziklán költ. Fotó: RPS

nak a párbaállás előtti évben is.

Mivel a szomszédos országok költő populációi az utóbbi években láthatóan megerősödtek és növekednek, illetve a hazai költési és költési időn kívüli előfordulások is egyre gyakoribbak, remélhető, hogy a hazai populáció az elkövetkezendő években jelentősen fog növekedni és stabilizálódni.

A fajt veszélyeztető tényezők közül legjelentősebb a fészekrablás. A fészekből származó fiókákat solymászati célokra árusítják. Emellett nem elhanyagolható a vadászás sem, mivel napjainkban is számos ragadozómadárfaj esik vadászók áldozatául. Az egyre jobban fejlődő turizmus hatására az emberi zavarás is negatív hatással lehet e fajra.

Fontosnak tartjuk a fészkelőhelyek titokban tartását, mivel ezek az információk a fészekfosztogatók tulajdonába jutva visszafordíthatatlan hatással lehetnek a még visszatelepülésben levő vándorsólyóm populációra. ■

A vándorsólyóm több mint két évtized után tért vissza Romániába mint költő faj - Fotó: Prommer Mátýás

A sárszalonna gyakori vonuló faj a romániai vizes területeken • Fotó: Kerekes István (AFIAP)

Vízimadár védelmi munkacsoport

Nagy Attila

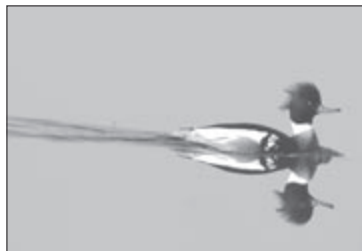
Kedves madárbarátok! Örömmel értesítelek benneteket, hogy a *Milvus* Csoport keretein belül működő Vízimadár Védelmi Munkacsoport immár hivatalosan is megalakult. Munkacsoportunk küldetése az, hogy a vízimadarakat és ezek élőhelyeit célzó kutatási, monitoring illetve védelmi tevékenységeken keresztül hozzájáruljon a Romániában költő, illetve vonuló vízimadarak optimális életfeltételeinek biztosításához.

Az alakuló ülésen megvitatásra kerültek azok a fontos tennivalók, amelyek nélkülözhetetlenek ahhoz, hogy a Mcs tevékenységeit céltudatosan és szervezeten bonyolíthassuk. Egy Akcióterv első változata is megbeszélésre került, melyben ki lettek jelölve a Mcs legfontosabb programjai: a Fészkelő Vízimadarak Felmérése Célprogram, a Vonuló Vízimadarak Monitoringja Célprogram, illetve a Vízimadarak Gyakorlati Védelme Célprogram. Annak érdekében, hogy munkánk eredményes legyen, véges emberi és anyagi forrásainkat összpontosítanunk kell, ezért tevékenységünkkel elsősorban Erdély illetve az ország nyugati végein lévő síksági területekre kívánunk koncentrálni. Két prioritáslista is készült, úgy a költő fajok (bölömbika, nyári lúd, cigányréce, nagy goda, telepesen fészkelők – gémekek, szerkók -, illet-

ve a függőcinege), mint a vonulók (vörösnakú lúd, cigányréce, kis bukó, limikólák) esetében, amelyekre munkánk során különös hangsúlyt fogunk fektetni. Ezek a fajok több szempont alapján lettek kiválasztva: veszélyeztetettek, együtt lefedik a legtöbb vizes élőhely típust, illetve a kijelölt célterületeken jelentős állományuk van.

A közeljövőben felmérő-íveket dolgozunk ki, melyeket a Mcs honlapján keresztül, a *Migrans* hírlevéllel együtt, illetve kérésre postai úton fogjuk a felmérési munkában részt venni kívánók rendelkezésére bocsátani. Ezért egyúttal meg szeretném ragadni az alkalmat, hogy felhívással forduljak mindannyiatokhoz: kérlek, jelentkeztek alulírott nál (a lenti elérhetőségeken) vagy az egyesület alkalmazottainál (a központi székhely címein), amennyiben érdekel benneteket ez a fajcsoport, és részt szeretnétek venni a munkában.

Abban a reményben, hogy minél többen csatlakoznak hozzánk, és így egy aktív és sikeres Munkacsoporttá válhatunk, Mindenkinek nagyon szép, madarakban gazdag nyarat kívánok! ■

Örvös bukó him • Fotó: Joan Kocur

Rövid hírek

A 2005-2006-os év tele, az utóbbi évekhez képest, keménynek bizonyult, mely elsősorban a tartósabb alacsony hőmérsékletben és a hosszasan tartó, 25 cm-t is meghaladó hótakaró vastagságában mutatkozott meg. November és december hónapokban felfigyeltünk arra, hogy Marosvásárhely négy parkjában kitaróan szóltak és nászrepültek már az erdei fülesbaglyok (*Asio otus*). Ennél meglepőbb volt azonban, amikor 2006 februárjának közepén, a fent említett helyeken kirepült, élelemért kolduló fiókákat találtunk. Két párnál 2, a másikonál 3 fiókát sikerült beazonosítanunk, a negyedik helyről pedig nincs konkrét adatunk. A faj költési időszaka időjárástól függően március-május hónapokra tehető, amiért az általunk észlelt költések igencsak korainak tekinthetők. Ez többek között a faj urbanizálódásával magyarázható, mivel a belvárosban a hőmérséklet néhány fokkal magasabb, mint a szabad természetben lévő költőhelyeken. Megfigyelők: Daróczi J. Sz., Gyékény G., Sándor K. Attila. ■

A *Milvus* Csoport által, Széken (Kolozs megye - N 46.55; E 23.55) szervezett madárgyűrűző táborban 2004. július 28-án Thökölyi P. J. egy fiatal füstifecsét (*Hirundo rustica*) jelölt, mely később Afrikában került kézre. Az azonosítás időpontja 2005. április 4., helyszíne pedig a kongói demokratikus köztársasági Kalamba Katanga (S 08.40; E 25.20) volt. A madár további, megkerülésének körülményeire vonatkozó adat nem áll rendelkezésünkre. Adatszolgáltató: Ntambu M. N. ■

2006. január 13 és 14-én, Daróczi J. Sz., Hodor C., Kelemen A. M. és Zeitz R. a Dunán telelő vízimadár-tömegekről gyűjtöttek adatokat a Baziasz (Krassó-Szörény megye) és Orșova (Mehedinți megye) közötti szakaszon. Egy másik csoport, melyet Fántáná C., ifj. Szabó J. és Jan van Diermen alkotott, ugyanezekben a napokon végzett hasonló megfigyeléseket az Olt folyón. A két csoport folyamatosan informálta egymást a látottakról, amikor a búvárokra vonatkozó érdekes jelenségekre figyeltek fel. A megfigyelések furcsasága abban állt, hogy míg a Duna ezen szakaszán csakis északi búvárok - 5 példány (*Gavia stellata*), addig az Olton kizárólag sarki búvárok - 14 példány (*Gavia arctica*) jelenlétét észlelték. Érdekesnek találjuk ezen adatok közzétételét anélkül, hogy bármilyen következtetést is levonnánk belőle a két faj telelési preferenciáját illetően. ■

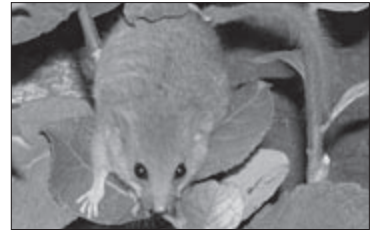
A sárgacsőrű kenderikére (*Carduelis flavirostris*) vonatkozóan nagyon kevés hazai adat ismeretes. Mindazok ellenére, hogy a faj - bár szórványosan és kis számban - minden évben mutatkozik nálunk, valószínűleg elkerüli a figyelmet. A 2005-2006-os térről is csupán két adat áll rendelkezésünkre. Fekete M. egy 2005. december 16-án Marosszentgyörgyön (Maros megye) észlelt hím madárról számol be, míg a második adat Kovács I.-től származik, aki 2006. január 29-én a faj 3 egyedét észlelte Miriszlón (Fehér megye). ■

Pelék egy mesterséges odútelepen

Kecskés Attila

A Felső-Maros-áttörés közelében, a Szalárd egy mellékpatakja, az Isăreț mentén 2002-ben 144 mesterséges fészekodút helyeztek ki a Milvus Csoport ornitológusai: Pap Péter, Papp Tamás, Domahidi Zoltán és Daróczi Szilárd. A terület a vegyes erdők zónájának felső szakaszán helyezkedik el. Az ornitológusok abban reménykedtek, hogy az odúkat elsősorban a fenyvescinegék (*Parus ater*) fogják elfoglalni. 2003-ban egyetlen költést sem sikerült megfigyelni, viszont nagyon sok odúban találtak rágcsálórürelket. 2004 májusában Domokos Csabával 70 odút ellenőriztünk, amelyekben - 4 kivétellel - peleürületet találtunk. 7 odúban madarak költésére utaló nyomokat fedeztünk fel, melyek közül 5 költést a pelék megghiúsítottak. Az odvakban azonosítottunk elpusztított tojásokat, fiókákat, illetve felnőtt madár maradványait is. A műodúkból egy mogyorós pelét (*Muscardinus avellanarius*) és négy nagy pelét (*Myoxus glis*) találtunk, melyek közül kettőt a predációs viselkedés tanulmányozása céljából befogtunk. Augusztusban szabadon engedték őket. Megfigyeltük, hogy a pelék húsfogyasztása fokozatosan csökkent, júliusban pedig már visszautasították a húst.

2005 májusában Mezey Zsófia, Domokos Csaba és Ciubotaru Silvia segítségével 85 műodút ellenőriztünk. Az eredmények az előző évihez hasonlóak voltak, azzal a különbséggel, hogy a pelék predációjára utaló nyomok mellett olyan zsákmányolásra utaló szőröcsomókat és csontokat is találtunk, amelyek erdei pelétől

A mogyorós pele a legkisebb pelefej Romániából • Fotó: Kecskés Attila

(*Dryomys nitedula*) származtak. (még nincs az összes adat feldolgozva). Ez alkalommal két pelefejt sikerült megfigyelni: két nagy pelét (*Myoxus glis*) és egy erdei pelét (*Dryomys nitedula*). Ez utóbbi fészében egy felnőtt cinege friss maradványaira bukkantunk.

Általában a peléket növényevőként mutatják be, amelyek alkalomadtán fogyaszthatnak rovarokat, madártojásokat vagy fiókákat. Vannak azonban esetek, amikor egy populáció „húsevőbbé” válik más populációkhoz viszonyítva. Egyes kutatók a biocönózisban bekövetkezett változásokat tartják a jelenség lehetséges okának. Megfigyeléseink ideje alatt a nagymértékű erdőkitermelésnek mi is szemtanúi voltunk. Érdekesként megemlíthetjük, hogy az antropogén hatás még a fészekodúk mélyén is kimutatható: néhány odúban a pelék, illetve madarak által összegyűjtött fészekanyag cérnát, szövetdarabot is tartalmazott, egy másik odúban pedig cigaretta szűrőjének maradványára bukkantunk.

Ezzel a cikkel szeretnénk érzékeltetni, hogy mennyire kevés az, amit a biocönózisok működéséről, fajok közötti kapcsolatokról tudunk, és mennyire nehéz felbecsülni az antropogén hatások következményeit. ■

LIFE Nature projekt: A kék vércse védelme a Pannon régióban

Nagy Attila
Projekt koordinátor

Kedves tagtársak! Mint ahogyan korábban értesülhettek úgy a Migrans hírlevél előző számaiból, mint az egyesület honlapjáról, a Milvus Csoport partnerként szerepel a LIFE05 NAT/H/000122 kódjelű, a kék vércse védelmi státuszát javítani hivatott pályázatban. Csak emlékeztetőül: a projekt kedvezményezettje a magyarországi Körös-Maros Nemzeti Park, a partnerek között pedig megtalálunk három további négy nemzeti parkot (Bükki NP, Duna-Ipoly NP, Hortobágyi NP illetve Kiskunsági NP), az MME-t (Magyar Madártani és Természetvédelmi Egyesület), valamint a Bihar megyei Környezetvédelmi Hivatalt. A romániai projekt terület négy megye (SM, BH, AR, TM) síksági területeit öleli fel, a tevékenységek 2009 végéig folynak.

Amellett, hogy egyesületünk látja el a kék vércse monitoringjával kapcsolatos teendők nagy részét Romániában, közvetve jelen vagyunk az összes hazai tevékenységben, hiszen a Környezetvédelmi Hivatalnál két Milvus-tag tölti be a két legfontosabb, a pályázathoz kapcsolódó munkakört.

Habár adminisztrációs okok miatt az eredetileg év elejére tervezett aktivitások (hivatalosan január 1-től indult a projekt) elhalasztódtak a második negyedévre, most már állíthatjuk, hogy gőzerővel folynak a különböző tevékenységek.

Köztudott a kék vércse és

vetési varjú szoros kapcsolata, hiszen a vércsék leginkább telepeseen fészkelnek, elfoglalva a kiürült varjúfészkeket. Éppen azért, mert a kék vércse jövője nagyban összefügg a vetési varjú síksági fészkelő állományának alakulásával, a varjútelepek felmérésére és védelmére nagy hangsúlyt fektetünk. Ez igaz akkor is, ha a szóban forgó telepen talán nem is költ kék vércse, de egy egészséges varjúállomány mindenképpen szükséges a térségben. Kijelenthetjük, hogy a 2006-os év viszonylag jó volt a vetési varjúinak a régióban, mert bár néhány telep megszűnt különböző zavaró tényezők hatása miatt, több új, kisebb telep is létrejött, valamint a kék vércse szempontjából különösen fontos telepek megmaradtak és több helyen megnőtt a költő vetési varjú párok száma. Ugyancsak a varjak védelmét biztosítandó, a módosítás előtt álló vadászati törvény törvénytervezetbe belekerült javaslatunk, miszerint a vetési varjú vadászati tilalma kiterjed úgy maga a faj, mint a kék vércse költési periódusára is.

Jelen pillanatban a kék vércse költőállományának felmérése folyik. Egyébként a monitoring-tevékenységekhez részletes protokoll illetve adatlapok lettek kidolgozva, a felméréshez csatlakozni vágyók illetve az érdeklődők megtekinthetik ezeket a Milvus Csoport

folytatás a 12. oldalon

Rövid hírek

A hazai irodalomban igen kevés adat áll rendelkezésre a rétisas (*Haliaeetus albicilla*) költésére vonatkozóan. Költési adatok csupán a Duna-deltából és a Duna dél-romániai szakaszának egyes részéről ismertek. Erdélyi fészkelését több évtized után csak a közelmúltban sikerült újból bizonyítani (*Migrans, Vol. VII. nr. 1, 2005. március*). 2006. január 13-án Baziaşnál (Krassó-Szörény megye) két öreg madár jelenlétét észleltük, majd a terület újraellenőrzésekor, február 17-én a párt sikerült együtt, ugyanitt, huzamosabb ideig ismét megfigyelni. A rendelkezésünkre álló idő alatt szerzett információk birtokában, mely a pár viselkedésén alapszik, valószínűsítjük a rétisas e térségben való költését. Ennek lehetőségét csak tovább fokozza a megfigyelés időpontja, mely egybeesik a faj költési időszakával, valamint az, hogy a terület lehetőséget ad a zavartalan költéshez és szákmányban gazdag táplálékszerzéshez. Megfigyelők: Daróczi J. Sz., Hodor C., Kelemen A. M., Pap P. L. és Zeitz R. ■

HIBAIGAZÍTÁS

- a Migrans folyóirat VII. évf., 4. számának 5. oldalán megjelent táblázat második sorában a megfigyelőknél Kiss J. B., Marinov M., Nagy A., Sándor D. A. olvasandó.
- a Migrans folyóirat VII. évf., 4. számának 6. oldalán a „Rövid hírek” rovat első cikkében szereplő 2003. április 16-ai időpont helyett 2005. április 16. olvasandó. ■

Medvekutatás és -védelem

Domokos Csaba

2006. júniusában, a Milvus Csoport Madártani és Természetvédelmi Egyesület keretén belül működő Emlősvédelmi Munkacsoport elkezdte egy új projekt kivitelezését. A „Bear research and conservation in Romania's Călimani and Gurghiuului Mountains” című kezdeményezés anyagi hátterét a hollandiai székhelyű Alertis – Fund for bear and nature conservation alapítvány biztosítja. Az egy éves lefutású projekt – amelynek célja a barnamedve (*Ursus arctos*) – színhelye a Kelemen és Görgényi havasok.

Célkitűzések:

- az ember-medve konfliktusok felmérése és tanulmányozása (háziállatokban és mezőgazdasági terményekben okozott károk, valamint ember elleni támadások)
- 2 darab villanypásztor felszerelése olyan területeken, ahol jelenléte a medvék által okozott károk

Barnamedve • Foto: Michael Joosten

(az egyik villanypásztor egy esztenánál lesz felállítva, míg a másik egy kisebb gyümölcsös vagy mezőgazdasági terület körül)

- a medvék táplálék-összetételének vizsgálata
- a medvék által használt területek nagyságának vizsgálata
- új módszerek kísérleti alkalmazása a hazai medveállomány nagyságára vonatkozó becslések pontosítása céljából (medvék által használt barlangok feltérképezése)
- nevelési tevékenységek (medvék biológiája, miként kerülhet el a medvetámadás, kárelhárítási módszerek)
- képzéssorozatok szervezése a barnamedvekutatásában, menedzsmentjében és védelemében érdekelt egyetemi hallgatók számára (a képzések helyszíne a kolozsvári Babeş-Bolyai Tudományegyetem)
- egy helyi medvévédelmi stratégia kidolgozása

A célkitűzések döntő többsége a Kelemen és Görgényi havasokon belül fekvő egyes modell-területeken lesz megvalósítva.

Ezúton szeretnénk megkérni azokat, akik a projekt számára hasznos információkkal tudnak szolgálni (ember elleni medvetámadások, esztenáknál okozott károk, stb.), hogy vegyék fel a kapcsolatot Domokos Csaba projektkoordinátorral (csaba.domokos@milvus.ro, vagy pedig 0720-538422).

A Migrans következő számban majd részletesebben is beszélünk a fejleményekről. ■

folytatás a 11. oldalról

honlapján (http://www.milvus.ro/HTM/Vanturel_life.htm). Mivel a párok csak nemrég kezdtek költésbe, az idei „termésről” nem alkothattunk mindezidáig pontos képet, viszont megállapíthatjuk, hogy a kisebb (3-4) párból álló telepek egy része megszűnt, illetve egyes helyeken (pl. az Arad megyei Kisjenőhöz - Chişineu Criş közeli telepen) fészekhiány miatt - amit a jövő évben már műfészkek kihelyezésével igyekszünk majd megoldani - kevesebb a jelen lévő kék vércsék száma, mint a korábbi években. Vannak viszont olyan telepek is (pl. a Bihar megyei Mácsapusztán - Livada de Bihor), ahol a vércsék száma ismét növekedésnek indult.

Említésre méltó, hogy magyarországi munkatársaink a Békés megyei Vásárhelyi pusztán már javában végzik az itt költő kék vércsék rádióadók segítségével végzett monitoringját.

A következő időszakban elkezdjük a fészkelési siker felmérését, illetve megkezdjük a kék vércsék gyűrésését is, úgy hagyományos, mint szinkombinációs műanyag gyűrűkkel, valamint a kijelölt helyeken megkezdjük az újonnan létesítendő falcsoportok talajának előkészítését.

Az idei év eredményeiről későbbi lapszámainkból, illetve a fentebb említett weblapról tájékozódhattok. ■

Migrans

A „Milvus Csoport” Madártani és Természetvédelmi Egyesület Kiadványa
Megjelenik negyedévente

Szerkesztő:
Kelemen A. Márton

Tördelés:
Farkas Sándor

Korrektúra:
Deák Borbála
Kelemen Katalin

Cím:
Op. 3, Cp. 39.
540620 Marosvásárhely, Románia
Tel/fax: +40-265-264726
E-mail: office@milvus.ro
Web-site: www.milvus.ro

ISSN 1454-0290